

Povești de AUR

CELE MAI FRUMOASE POVEȘTI ALE COPILĂRIEI

Crăiasa Zăpezii	3
Lebedele sălbatrice.....	64
Rătușca cea urâtă.....	104
Albă ca Zăpada și cei șapte pitici.....	126
Scufița Roșie	140
Amnarul.....	152
Croitorașul cel viteaz	164
Cenușăreasa.....	188
Degețel.....	218
Frumoasa din pădurea adormită	238
Motanul încălțat	264
Piele-de-Măgar	284
Darurile zânei	302
Fluierașul din Hamelin	312

Povesti de aur

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiții
Corector: Păunica Ana

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Povesti de aur

trad.: Justina Bandol. – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3272-2

I. Bandol, Justina (trad.);

II. N. Ustinov (ilust.)

821.113.4-93-34=135.1

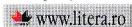
Copyright © 2002 Rosman
Illustrații: E. Lopatina, L. Korov, N. Ustinov,
Denis Gordeev, Toni Wolf

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita

Crăiasa Zăpezii

ȘAPTE POVEȘTI ÎN UNA

ÎNTÂIA POVESTE, *despre o oglindă făcută cioburi*

*A*șadar, să începem! Când vom ajunge la capătul poveștii, vom ști mai multe decât acum despre un vrăjitor pus pe rele.

Cică trăia odată un vrăjitor hain la suflet precum diavolul. Si vrăjitorul acela a făcut o oglindă în care tot ce era bun și frumos se micșora până aproape că nu se vedea, în schimb tot ce era rău și urât se mărea foarte tare și părea și mai urât. Cele mai frumoase priveliști în această oglindă parcă erau fieretură de spanac, iar cei

mai buni dintre oameni erau pocitanii sau stăteau cu capul în jos, despărțit de corp, aşa că vrăjitorul se bucura și râdea cu hohote de născocirea lui. Toți ucenicii de la școală să de vrăjitorie – căci își făcuse una – povesteaau peste tot despre oglindă ca despre o minunătie.

– Abia acum, ziceau ei, putem vedea lumea aşa cum este!

Și au pornit în toate părțile cu oglinda și în curând n-a mai rămas nicio țară, niciun om pe care să nu-i fi schimonosit oglinda. Într-o bună zi, s-au gândit ei să urce cu ea în cer.

S-au înălțat ei cât s-au înălțat, tot mai mult, și, deodată, oglinda s-a strâmbat atât de rău, încât le-a alunecat din mâini, și căzut pe pământ și s-a făcut țăndări. Dar acum, miile și milioanele de cioburi au pricinuit mai mult rău decât oglinda. Unele dintre ele, mici cât un fir de nisip, s-au împrăștiat peste tot și au intrat în ochii multor oameni și acolo au rămas. Cei cărora le intrau în ochi cioburile acelea vedeaau totul pe dos sau băgau de seamă numai ceea ce era urât, pentru că fiecare ciob păstra puterile malefice pe care le avusese oglinda întreagă. Unii oameni s-au trezit cu cioburi în inimă, și asta era cel mai rău: inima li s-a prefăcut deodată într-un sloi de gheăță. Alte cioburi erau aşa de mari, încât ai fi putut să faci din ele geamuri, dar ferească Dumnezeu să te fi

uitat la prietenii tăi cei mai buni prin geamurile aceleia. Mai erau și cioburi care s-au făcut ochelari, numai că era văi de cei care purtau asemenea ochelari cu gândul să vadă lucrurile mai bine.

Vrăjitorul râdea să-i plesnească burta, de parcă l-ar fi gădilat cineva. Iar prin lume zburau încă multe cioburi. Dar să vedem ce s-a întâmplat mai departe!

A DOUA POVESTE, despre un băiat și o fetiță

Într-un oraș mare, în care sunt atâtea case și atâtia oameni încât n-au toți un locșor pentru grădină și, de aceea, cei mai mulți trebuie să se mulțumească doar cu flori în glastre, trăiau doi copii sărmani, care aveau o grădiniță puțin mai mare decât un ghiveci.

Părinții lor locuiau în mansardele din două case învecinate. Acolo unde acoperișurile aproape că se uneau, pe sub stresini trecea un jgheab de scurgere a apei și, cum ferestrele mansardelor în care locuiau cele două familii dădeau spre el, puteai să pășești dintr-o locuință în cedaltă.

Fiecare familie avea acolo câte o ladă mare din lemn în care creșteau legume și trandafiri, câte unul în fiecare, înflorind frumos. Părinții s-au gândit să pună lăzile de-a curmezișul jgheaburilor, aşa că acum acestea ajungeau de la o fereastră la alta ca două

straturi. Mazărea se lăsa peste marginea lor în ghirlande verzi, iar trandafirii înrămuau ferestrele și își împreunau rugii pe deasupra. Băiatul și fetița coborau câteodată pe acoperiș și se așezau pe două scăunele la umbra trandafirilor. Și aici se jucau de minune.

Iarna, geamurile înghețau de tot, așa că petrecerea asta se termina. Dar copiii încălzeau pe sobă bănuți de aramă, și lipseau de geamurile înghețate și îndată apărea un cerculeț

străveziu, și prin fiecare se uita un ochi bland și iscuditor: de la ferestrele lor priveau afară doi copii, Kay și Gerda. Vara, săiceau doar un pas ca să ajungă unul lângă celălalt, iarna însă, trebuiau să coboare și să urce o mulțime de scări. Iar afară vântul învârtejea zăpada.

– Roiesc albinele cele albe! spunea bunica.

– Au și ele regină? întreba băiatul, deoarece știa că albinele adevărate au o regină.

– Au, răspundeau bunica. O găsești acolo unde e roiu mai des, c mai mare decât celelalte și niciodată nu stă multă vreme pe pământ – întotdeauna își ia zborul către norii cei negri. Adeseori, noaptea, trece în zbor pe străzile orașului și se uită pe fereastră în casele oamenilor, și atunci geamurile se acoperă cu flori de gheață.

– Da, da, am văzut! spuneau copiii și erau convinși că era adevărul adevărat.

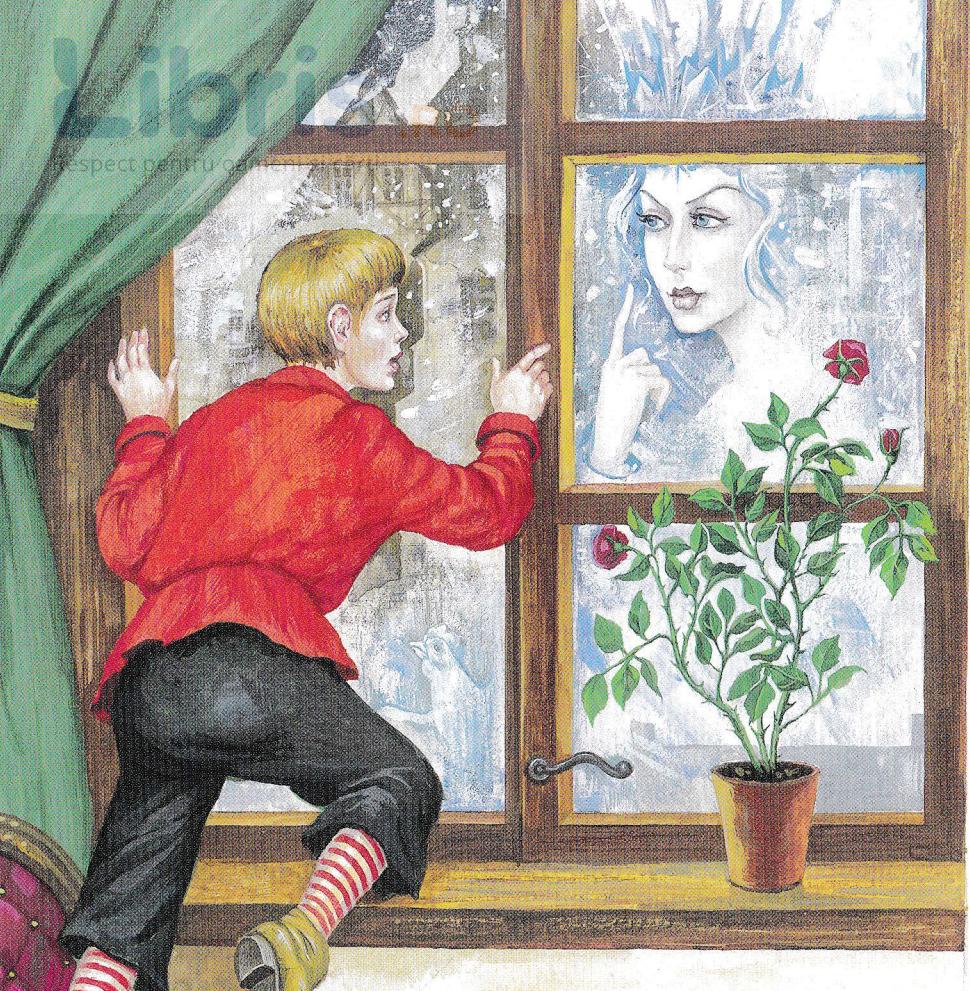
– Crăiasa Zăpezii poate să vină și aici? a întrebat odată fetița.

– Să-ncerce numai! a răspuns băiatul. O pun pe plita sobei și se topește îndată!

Bunica l-a mânăiat pe creștet și a început altă vorbă.

Seară, înainte de culcare, când era pe jumătate dezbrăcat, Kay s-a urecat pe scaunul de lângă fereastră și s-a uitat prin

cerculețul de pe geam. Afară, fulgii de zăpadă dănuiau prin aer; unul dintre ei, mai mare, a căzut pe marginea lădiței cu flori și a început să crească și să tot crească până când s-a prefăcut într-o domniță

Grădina Zăpezii

îmbrăcată cu o rochie albă, țesută parcă din mii și mii de steluțe de zăpadă. Era o făptură diafană, încântătoare. Zămislită din gheăță, dintr-o gheăță sclipitoare, părea totuși o ființă vie! Ochii ei iscoditori străluceau ca două stele și nu stăteau o clipă locului. A dat din cap și a făcut semn cu mâna către fereastră. Băiatul s-a speriat și a sărit jos de pe scaun; pentru o clipă, i s-a părut că pe lângă geam a trecut în zbor o pasare mare.

A doua zi a fost senin și ger, și după aceea a început dezghețul: a venit primăvara. Soarele strălucea, copacii au început să înverzească, rândunelele și-au împletit cuiburi sub streașină, ferestrele erau deschise vraite și copiii sădeau iar în grădinița lor de sus.

În vara aceea, trandafirii au înflorit ca niciodată. Copiii cântau, ținându-se de mâna, sărutau florile și se uitau la cerul senin. Ce frumos e vara!

Într-o zi, ei se uitau într-o carte cu animale și păsări; orologiu din turnul orașului a bătut ora cinci.

– Au! țipă deodată Kay. M-a împuns ceva în inimă! Și mi-a intrat ceva în ochi!

Fetița l-a cuprins de după gât; băiatul a clipit, dar în ochii lui nu se vedea nimic.